

Els dos Felips

written by Joan Fonollosa | 16 de juliol de 2019

NOTA PRÈVIA: Aquest article està farcit d'expressions en castellà, que probablement li restaran comprensió a molts lectors, atès que avui a Catalunya la gent que coneixem aquest bonic idioma som una petita minoria. Prego, per tant, disculpes però és que hi ha coses que no em surten si no és així. Deu ser cosa de l'educació franquista que vaig rebre, la qual com tothom sap no adoctrinava gens, al revés de l'escola catalana d'avui.

Diuen que un cortesà català –franquista, i per tant unionista i monàrquic, però amb dos dits de seny– va aconsellar a l'aleshores *Príncipe de España, Don Juan Carlos de Borbón y Borbón* que no posés al seu fill el nom de Felip, atès que tenia moltes probabilitats d'acabar regnant. Però amb una intel·ligència tan preclara com la del seu mentor polític i una visió històrica fora de dubte, el *Príncipe de España* no li va fer cas.

I és que el nom de Felip no podia ser més apropiat per al monarca avui dia *felizmente reinante* (vull dir que deu ser molt feliç regnant).

En primer lloc, l'anterior Felip va ser el primer monarca de la dinastia Borbó i l'actual té tots els números per ser l'últim: una simetria històrica perfecta.

Aqueta simetria es manifesta encara més quan comparem que mentre un dictava *las providencias más templadas para que se consiga el efecto sin que se note el cuidado*, el nostre Felip va donar un 3 d'octubre *unas providencias nada templadas para que se note el cuidado sin que se consiga el efecto*.

Si l'avi, polític i genealògic, d'un era anomenat el Rei Sol, l'avi –aquest només polític– de l'altre era conegut com la *lucecita del Pardo*: ja se sap que avui dia l'ecologia mana i

no es poden fer segons quins dispendis energètics.

Si el de fa tres segles va assetjar Barcelona fins a entrar-hi a sang i foc, el d'ara va enviar la seva Armada Piolín que, com han palesat ses senyories del *Tribunal Supremo del Reino*, es van haver d'obrir pas amb les pobres armes que tenien l'abast, davant la violència desfermada de les masses *sediciosas y tumultuarias, que miraban con cara de odio i nas de pallaso*.

Si un va fer enderrocar el barri de Ribera per construir-hi la fortalesa de la Ciutadella, l'altre va fer enderrocar el sistema bancari català per assegurar la fortalesa dels bancs amb la seu prop del *kilómetro cero*.

Si un va celebrar Corts a Barcelona i va jurar (*por imperativo legal, por supuesto*) els Furs i Constitucions de Catalunya, l'altre va tenir la bona voluntat de venir diverses vegades a la *Fundación Princesa de Gerona* on fins i tot va fer l'esforç (esforç sobirà, naturalment, com li escau) de llegir el discurs en català, fins que va decidir no tornar-hi més, fart del menyspreu dels desagraïts dels seus súbdits; un menyspreu que va arribar a l'extrem d'obligar-lo a fer un acte oficial com si fos un casament plebeu en un restaurant qualsevol (l'amo del qual, per cert, li devia clavar una bona factura, com pertoca a tot bon català).

Fins i tot hi ha detalls aparentment menors: tots dos tenien /tenen fòbia als llaços grocs; en aquell cas perquè reclamaven la tornada de la Casa d'Àustria i de tots els exiliats que la van seguir; ara, pel retorn de presos i (també, com fa tres segles) exiliats.

Parlant de presos: si un va perdonar la vida a un sediciós, rebel i traïdor anomenat Rafael de Casanova –a qui *ni siquiera le fusilaron al día siguiente*, en paraules de l'excels Fraga– aquest d'ara tampoc no afusellarà els Junqueras i companyia. En tindrà prou amb tenir-los a la presó una temporadeta (uns

vint anyets de no res), com el seu il·lustríssim avantpassat es va acostumar a tenir el cap del general Moragues penjat en una gàbia durant dotze anys. Voleu una mostra més gran de magnanimitat, generositat i decència? Si és que els catalans ens queixem per no res ...

Finalment, el nom és d'allò més apropiat no tan sols per raons històriques sinó també domiciliàries: si el rei es diu Felip, vol dir que allà on viu deu de ser a cal Felip.

Que és on han de ser.